

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เห็นไหม เรามาทำบุญกุศล บุญกุศล ถ้าทำจริงจะได้จริง หลวงตา ท่านพูดบ่อย คนจริงจะได้ของจริง ถ้าเราทำไม่จริงจะได้ของไม่จริง คนไม่จริง เร่ๆ ร่อนๆ ลูบๆ คลำๆ ไฟไหม้ฟาง เห็นเขาทำก็อยากทำกับเขา แต่พอทำจริงๆ ก็ทำไม่ได้ เห็นไหม เพราะคนไม่จริง ถ้าคนจริงทำจริงมันจะได้ของจริง

ทำบุญกุศลเหมือนกัน เรามา เราทำด้วยหัวใจของเรา มีเจตนาของเรา เราทำแล้วเรามีความสุขมีความพอใจของเรา มีความพอใจทำของเราอย่างนี้ ทำของเราไปเรื่อยๆ ทำของเราไป สิ่งนี้เสียดสละมันเป็นวัตถุ ผลบุญนะ ผลบุญใจ “ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครอง” ธรรมะย่อมคุ้มครอง บุญกุศลจะคุ้มครองเรา คุ้มครองตรงไหนล่ะ

คุ้มครอง เห็นไหม คนดี-คนชั่ว เวลาคนดี กลิ่นของศีลหอมทวนลม คุณงามความดีของเรา เวลาตกทุกข์ได้ยาก คนเขาจะมีเมตตา มีความดูแลเรา เพราะอะไร เพราะเขาเป็นคนดี การแสดงออกของคนดีไง ถ้าคนดี กตัญญูทวนเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี ใครมีบุญคุณต่อเรา เราระลึกถึงคุณของเขา เราตอบสนองบุญคุณของเขา คนคนนั้นมันแสดงออก คนคนนั้นเป็นคนดี นี่ทำบุญกุศลก็เหมือนกัน เราตั้งใจทำของเราด้วยความจริงจังของเรา ถ้าเรามีความจริงของเรา จริงของหัวใจ เราทำของเราจริงๆ ทำบุญจริงมันเข้าถึงหัวใจ

ถ้าคนเราไม่จริงมันสักแต่ว่าทำ “เวลามาวัดมาวา ทำไมมันจืดมันซืด มันไม่มีอะไรเข้าถึงหัวใจเลย”...เพราะมันไม่จริง มันไม่จริง มันมีสิ่งจอมปลอม มันมีมาร มีสิ่งใดครอบงำหัวใจไว้ ทำแต่ลูบๆ คลำๆ

แต่เราทำด้วยหัวใจดี มันดูดีมัน ดูดีมันมันเป็นจริงของมัน ถ้าเป็นจริง นี่คนจริง ทำความจริงของเราขึ้นมา ถ้าความจริงของเรา ทำบุญกุศลก็เพื่อบุญกุศลของเรา ถ้าบุญกุศลของเรา เห็นไหม วันพระ วันโกน เราวางไว้ก่อน หน้าที่การงานทุกคนต้องมีความรับผิดชอบทั้งนั้นแหละ อะไรบ้างที่เราจะไม่รับผิดชอบ นี่เวลาคนมันจริง จริงเพราะเวลาเราทำจริงอยู่แล้ว เวลาทำจริงอยู่แล้ว ทำงานก็ทำด้วยความจริง แล้วเวลามันจะวาง วางเพื่อไปทำงานอย่างอื่นมันวางไม่ได้ มันละล้าละลังๆ เราก็ต้องตัดสินใจ ตัดสินใจว่าเราจะทำอะไร เป็นความจริง วางก็ต้องวางให้ได้ พอวางให้ได้แล้ว เราทำต่อไปเราก็ทำจริงจังของเรา ทำจริงจัง ทำเสร็จแล้วเรากลับมาทำหน้าที่การงานของเรา เห็นไหม ถ้าทำจริงมันก็เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริง คุณ คุณพระ ถ้าพระปฏิบัติจริงมันก็ได้ความจริงของเรา ถ้าปฏิบัติไม่จริง มันก็เร่ๆ ร่อนๆ จะทำอะไรก็กลัวทุกข์กลัวยาก กลัวความลำบากไปหมดเลย ใครมันไม่ลำบาก เวลาลำบากนะ เราคิดถึงความลำบากต่อหน้า เราเผชิญต่อหน้า แต่สิ่งที่เราไม่รู้ ที่เราเผชิญมา ที่มันมีเวรมีกรรมมา อยู่ในท้อง ๕ เดือนมันอยู่ได้อย่างไร อยู่ในท้อง ๕ เดือนมันขดอยู่อย่างนั้น ขดอยู่ได้อย่างไร เวลาคลอดออกมาอิสระแล้ว ลองจับไปข้างสิว่า ๕ เดือนมันอยู่ได้ไหม มันอยู่อย่างนั้นไม่ได้ แต่เวลามันอยู่ในท้องทำไมมันอยู่ได้ล่ะ มันอยู่ได้เพราะเป็นวาระที่มันจำเป็น มันก็ต้องอยู่ของมันได้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราจะทำของเรา ถ้ามันจริงจังของเราขึ้นมา เราคิดถึง เราขออนอกระลึกขออนออกไปว่า ชีวิตนี้มันมาจากไหน เวลามันทุกข์ยากมันทุกข์ยากมาจากไหน แล้วเวลาจะทำสิ่งใดขึ้นมา พอเกิดความทุกข์ยาก ความลำบากขึ้นมาแค่นี้ๆ หน่อยๆ ทำไมมันสู้ไม่ได้ ทำไมมันสู้ไม่ได้ ทำไมมันอ่อนแอขนาดนี้ แล้วก็หวังความดีๆ

เวลาเพชรนิลจินดา ทุกคนอยากได้ ก้อนอิฐก้อนกรวดไม่มีใครอยากได้เลย นี่ก็เหมือนกัน คุณงามความดี ถ้ามันเป็นความดีจริงมันต้องลงทุนลงแรงมันถึงได้ความจริงขึ้นมา ศีล สมาธิ ปัญญามันจะมาจากไหนล่ะ

ศึกษามาความรู้ท่วมหัว สิ่งใดก็รู้ไปหมดเลย รู้แล้วได้สิ่งใดขึ้นมา ถ้าทางปริยัติเขาก็ว่ามันฉลาดๆ อ่านฉลาดๆ เข้าใจฉลาดๆทั้งนั้นแหละ แต่ไม่ได้กินยาอันนั้น อันนั้นว่าเป็นยามันก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง เป็นการเทียบเคียง

แต่เวลาใจของเราถ้าเป็นความจริง ใจถ้ามันเป็นความจริง มันเปิดหัวใจขึ้นมา มันคู่คี่มันเข้าถึง แต่ถ้ามันเร่ๆ ร้อนๆ มันลุ่มๆ คล้ำๆ ความลุ่มๆ คล้ำๆ แต่จริตของคนเป็นแบบนั้น นิสัยของคนเป็นแบบนั้น

คำว่า “ลุ่มๆ คล้ำๆ” ของเขา เขาว่าอันนั้นเป็นความจริงของเขาแล้ว นี่มันก็เป็นความจริงของเขา เขาคิดของเขาเองไง เห็นไหม ความคิดของคน ความคิดที่มันหยาบมันก็คิดอย่างนั้น แต่ความคิดคนที่เขาละเอียดรอบคอบ “มันเป็นอย่างนี้หรือ ถ้ามันเป็นอย่างนี้ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาทอดธุระๆ มันจะสอนใครได้หนอ มันละเอียดลึกซึ้งขนาดไหน มันจะสอนใครได้หนอ” ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงรำพึงของท่านล่ะ ท่านรำพึงรำพันเลย มันจะบอกคนอื่นได้อย่างไร มันบอกเขาได้อย่างไร มันเป็นเรื่องเป็นความรับรู้ของธรรม ไม่ใช่ของโลก

แต่นี้มันเป็นของโลก โลกคืออะไร? โลกคือความรู้สึกเรา โลกคือโลกทัศน์ จิตใจ โลกก็คือจิตของเรา จิตเวียนว่ายตายเกิดคือโลก เพราะเป็นโลกใจ แต่เวลามันทิ้งโลกมาเป็นธรรมล่ะ ถ้าทิ้งโลกเป็นธรรม มันวางหมด พุทโธๆ จนจิตเป็นหนึ่งเดียว นี่หนึ่งเดียว หนึ่งเดียวเพราะอะไร เพราะปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลามันเกิดเป็นมนุษย์ นี่สถานะของมนุษย์ มันก็คิดออกมาจากใจนั่นแหละ ถ้าคิดออกมาจากใจ ถ้าเราพุทโธๆ ย้อนสวนกลับเข้าไป แล้วกว่ามันจะสงบระงับเข้ามาล่ะ ถ้าระงับเข้ามา เป็นความจริงเข้ามา โลกกับธรรมๆ ที่เราจะบอกเขาได้อย่างไร

อันนี้ “พุทโธก็พุทโธแล้ว ว่างๆ กี่ว่างๆ แล้ว เป็นหนึ่งก็เป็นหนึ่งแล้ว”...มันนึกเอาเองหมดเลย พอมันนึกเอาเอง มันก็เป็นปฏิบัติธรรมไม่สมควรแก่ธรรม ปฏิบัติธรรม ถ้าเราทำคุณงามความดี ทุกคนก็บ่นรำพันกันหมดแหละ เราก็สร้างคุณงามความดีมามาก เราก็ทำคุณงามความดีทั้งนั้น ทำไมชีวิตเราเป็นแบบนี้

กรรมเก่า-กรรมใหม่ เห็นไหม กรรมเก่า สิ่งที่ทำมา จริตนิสัยของคน นั่นก็คือกรรมเก่า รูปร่างหน้าตาของเรา คนที่มีศีล คนที่มีศีลสมบูรณ์ คนที่มีเมตตา รักษาชีวิตคน ชีวิตจะยืนยาว เราไม่ลักของใคร เราไม่ทำอะไรขึ้นมา เกิดมาชาตินี้ขโมยขโจรจะไม่เข้าบ้านเรา เราไม่ผิดลูกเมียของใคร เราไม่โกหกมดเท็จใคร เราไม่ดื่มสุราเมรัย ไม่ดื่มของมึนเมาเข้าร่างกายนี้

นี่ คือ ๕ ใจ คนมีศีลมีธรรม เวลาเกิดมาทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติต่างๆ มันเกิดมาจากกรรมเก่า กรรมเก่าที่ทำมา ถ้ากรรมเก่าทำมาแล้ว ในปัจจุบันนี้กรรมเก่าก็วางไว้ เขาจะทำศีลกรรมกัน ทำอย่างไรให้สวยก็ได้ แต่สวยอย่างนั้นมันก็สวยด้วยกรรมดี มันก็เรื่องของเขา นี่เรื่องของโลก โลกมันเจริญ วิทยาศาสตร์มันเจริญๆ มันแก้ไขสิ่งใดก็ได้ กรรมก็เลยบอกไม่มีความจำเป็นใจ ทำอย่างไรก็ได้ กรรมจะอย่างไร

รูปสมบัติ คุณสมบัติ ไอนี้เวลานบุญกุศลขึ้นมา เวลาเป็นรูปสมบัติก็จะไปแย้งชิงของเขาว่า จะเป็นของเราต่างๆ นี่มันทำไปมันเกิดอกุศล กุศล-อกุศลนะ ถ้ามันจะเกิดขึ้นเป็นคุณงามความดี เราก็พอใจสิ่งนั้น เรามีสติมีปัญญาของเรา สุจริตธรรม ธรรมาภิบาล ถ้ามันคุ้มครองเรา สิ่งคุ้มครองเรา ความดีคุ้มครองเราทั้งนั้นแหละ

ถ้ากรรมเก่า กรรมเก่าเป็นแบบใดอย่างไรมาก็แล้วแต่ กรรมเก่ามันคือการกระทำของเรา กรรมคือการกระทำ เราทำมาทั้งนั้น ถ้าเราทำมาทั้งนั้น เราจะไม่มีดีโพลิตายทั้งนั้นแหละ เพราะเป็นการกระทำ คุณในปัจจุบันนี้สิ เราจะทำอะไรทำไมกิเลสมันมายุมาเหย่ มันจะเอาแต่ความมักง่าย เอาแต่ความพอใจของตัวเอง

ในเมื่อเราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เนื่อนานบุญของโลก ทำบุญกับผู้สะอาดบริสุทธิ์ เนื่อนาที่ดีต้องให้บุญกุศลที่มาก ถ้าเนื่อนาที่ดีมันลดหลั่นกันมา ก็ลดหลั่นกันมา เราก็แสวงหาของเรา ก็ทำของเราเต็มที่แล้วทำไมมันไม่ให้มรรคให้ผลเสียที่หนึ่ง ถ้าให้มรรคให้ผล ทำสิ่งใดต้องประสบความสำเร็จทั้งหมด นั่นละความคิดที่มันมีสติมีปัญญาในปัจจุบันนี้

แต่กรรมเก่าที่มันสร้างมาๆ สิ่งที่กรรมเก่ามันสร้างมา นี่พันธุกรรมๆ ในเมื่อมะม่วงปลูกลงไปมันก็เป็นมะม่วง ออกมาก็ต้องเป็นมะม่วงทั้งนั้นแหละ เวลาเราปลูกเป็นมะม่วง ออกมาเราบอกให้เป็นทุเรียน อยากได้ทุเรียน ไม่อยากได้มะม่วงใจ

นี่ก็เหมือนกัน เราทำอะไร ในเมื่อสิ่งที่พันธุกรรมมันต้องลบล้างกัน จะลบล้างกันที่ไหน ละ มันลบล้างด้วยการทำบุญกุศลอย่างนี้ใช่ไหม

มันลบล้างกันด้วยภาวนามยปัญญา มันลบล้างด้วยศีล สมาธิ ปัญญาที่ไปลบล้างหัวใจอันนั้น แต่เวลาทำบุญกุศลนี้ทำบุญกุศลเพื่อเข้ามาใกล้ชิดศีลธรรม นี่มนุษย์ต่างจากสัตว์ ต่างจากสัตว์

ก็ตรงนี้ไง มนุษย์มีสติมีปัญหา มนุษย์มีความกตัญญูทเวที มนุษย์มีศีลธรรมเป็นสมบัติ ถ้ามีสมบัติสิ่งนี้ เราทำสิ่งนี้

ในเมื่อเราทำบุญกุศลของเราเพื่อคุณธรรม เพื่อหัวใจที่มันฟ้องแล้ว ถ้าบุญกุศลทำแล้วมันเบาใจ ทำบุญกุศลแล้วความวิตกกังวลมันไม่มี ทำบุญกุศลแล้ว ความเครียดความกดดันในใจเราไม่มี

นี่เรามีแต่मार ทำสิ่งใดก็ขาดตกบกพร่อง ทำสิ่งใดก็มีความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำสิ่งใดก็มีแต่ความทุกข์ความยากตลอดไป พอมีบุญกุศลขึ้นมา มีสติปัญญาขึ้นมา ทำสิ่งใดก็ขาดตกบกพร่องก็ขาดตกบกพร่องเพราะกรรมของเรามันตัดทอน ถ้ามันประสบความสำเร็จขึ้นมา กรรมของเราถึงเวลาของเรา เว้นวรรคของเรา กรรมของเรา โอกาสของเรา อำนาจวาสนาของเรามาถึง อำนาจวาสนามาถึง ถ้าไม่ทำมันก็ไม่ได้ อำนาจวาสนามาถึงก็นอนอยู่นั่นละ นอนให้อำนาจวาสนามันมากก็เป็นไปไม่ได้

สิ่งที่การกระทำฯ มันมีกรรมเก่า-กรรมใหม่ มันมีเบื้องหลังมา เบื้องหลังคือจังหวะและโอกาส นั่นคืออำนาจวาสนาบารมี แต่ในปัจจุบันนี้ คือโอกาสในปัจจุบันนี้ใครวินิจฉัยได้ ใครทำได้สิ่งใดในปัจจุบันนี้ นี่มันเป็นเรื่องของปัจจัยเครื่องอาศัยนะ เรื่องของโลกที่แท้จริงๆ ก็เป็นอย่างนี้

แต่เรื่องภาวนามยปัญญาละ เรื่องเอาสมบัติความเป็นจริงสิ ถ้าเรามีบุญกุศล เราทำสิ่งใดขึ้นมาแล้วมันไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป ความขาดตกบกพร่องที่เราว่ามันขาดตกบกพร่องนี้ ถ้ามีสติปัญญาแล้วมันไม่ถือว่าเป็นความขาดตกบกพร่อง มันถือว่าเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงแบบนี้ เราได้รับความจริงแล้ว ความทุกข์มันจะมีไหม

ที่ว่าบุญกุศลฯ ความฉลาดมันมาแก้ไขหัวใจของเรา ให้หัวใจเราไม่ติดดิน ไม่ดี้นรนจนเกินไป แล้วสิ่งที่ปัจจัยก็เป็นปัจจัยอย่างเดิมนั้นแหละ วัตถุก็เป็นวัตถุอย่างเดิมนั้นแหละ แต่หัวใจมันไม่ติดดิน หัวใจมันไม่ทุกข์ไม่ยาก นี่คุณธรรม ถ้าจิตใจมีคุณธรรมแล้วมันจะมีความทุกข์มาจากไหนล่ะ อันนี้คุณธรรมนะ แต่คุณธรรมอย่างนี้ก็ยังไม่เวียนว่ายตายเกิด

แต่ถ้ามีสติปัญญา มันจะละเอียดเข้ามา ทำความสงบของใจนะ ใจมันจะสงบเข้ามา ถ้าใจสงบแล้ว สงบความเป็นจริงขึ้นมา ถ้าจิตจริงแล้วออกวิปัสสนามันจะเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ภาวนามยปัญญา เราเกิดความมหัศจรรย์

เราสงสัยกันนะว่า พระโศคาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เขาเป็นกันอย่างไร เราภาวนากันไปเราก็ “เออ! มีความคิดขึ้นมาแว็บหนึ่ง พระโศคาบัน มีความคิดแว็บหนึ่ง พระสกิทาคามี มีความคิดอีกแว็บหนึ่งเป็นพระอนาคามี มีความคิดอีกแว็บเป็นพระอรหันต์เลย” นี่มันเป็นความคิดของเรา เราก็สงสัยว่าเขาเป็นกันอย่างไร พระโศคาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี เขาเป็นกันอย่างไร

แต่เวลาเรามีสติปัญญา เราภาวนาแล้ว เรามาฝึกหัดภาวนาของเรา ถ้าเกิดโลกียปัญญา ปัญญาที่มันชำระล้าง มันปล่อยวางเข้ามา มันก็เป็นสัมมาสมาธิ ถ้าจิตมันจริงแล้วเราออกวิปัสสนา เราออกเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง วิปัสสนาไปมันเป็นเองของมัน นี่ปัจจุตัง สันทิฏฐิโก จิตมันเป็น จิตมันทำ จิตที่มันทำ จิตที่มันพิจารณาของมันไป มันแยกแยะของมันไป เกิดภาวนามยปัญญามันเกิดความมหัศจรรย์ มันเกิด โอ้โฮ! โอ้โฮ! แล้ว โอ้โฮ! นี่เจียบเลยนะ เพราะถ้ายังไม่ โอ้โฮ! ยังไม่เป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นสิ่งใดมันจะออกมาพูดแล้ว “มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น” เพราะอะไร เพราะมันเป็นตรรกะ มันพูดได้ มันเทียบเคียงได้ มันเอามาคุยโม้อวดกันได้

แต่พอมันเป็นจริงขึ้นมา มันรู้จริงขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารำพึง “มันจะสอนได้อย่างไร สอนได้อย่างไร” นี่พอไปรู้จริงขึ้นมา เพราะรู้จริงขึ้นมามันพูดไม่เหมือนเขาหรอก แม้แต่คนที่จิตมันสงบแล้วไปเห็นนิมิต เห็นผีเห็นเปรตขึ้นมา คนที่มีสติปัญญาเขายังไม่อยากจะพูดเลย เพราะพูดออกไปแล้วเขาจะหาว่าเราขาดสติ เราเป็นคนบ้าคนบอไป นี่คนที่มีความสติ เขาเห็นนิมิตเขาจะพูดออกมาทางโลกเขายังรับไม่ได้

แล้วถ้าเกิดเป็นภาวนามยปัญญา เขาว่าปัญญาๆ ที่เดียวกันอยู่นี้ ที่เป็นปัญหากันอยู่นี้ ระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์ก็ตรงนี้แหละ เวลาครูบาอาจารย์ ถ้าจะเป็นครูบาอาจารย์นะ ถ้าเป็นความจริงมันต้องผ่านภาวนามยปัญญา ผ่านวิกฤติ ผ่านการกระทำ จิตมันมีประสบการณ์ของมัน มันจะพัฒนาของมัน เขาจะรู้ช่องทางอันนั้นไป

แล้วเวลาเราภาวนาไป เราเริ่มใช้ปัญญาขึ้นมา ระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์จะเถียงกันตรงนี้ เพราะมันคนละระดับกัน แต่คำพูดมีเท่านี้ ปัญญาก็คือปัญญาไง ปัญญาก็คือความคิดไง ความคิดที่เราใช้ปัญญากันอยู่นี้ ทุกคนก็ใช้ปัญญาแล้ว ใครๆ ก็ใช้ปัญญาแล้ว...ใช่ ใช่ มันเป็นปัญญา มันเป็นปัญญาอย่างนั้นแหละ

แต่ถ้ามันพิจารณาต่อเนื่องไป มันจะละเอียดเข้าไป แล้วมันเกิดที่ละเอียดเข้าไปมันก็ปัญญาอันนั้นแหละ แล้วเวลาผู้รู้แล้ว ถ้ามันมาเทียบเคียง ทำไมไม่เถียงตัวเองล่ะ พอมันรู้จริงมันก็ยอมรับ มันเป็นจริงๆ แล้วจะพูดออกไป เพราะเราเป็นอย่างนี้ เราก็เป็นอย่างนี้ เวลาคนภาวนาขึ้นมาก็เป็นอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นจริงแล้วท่านธรรมสังเวชนะ ท่านมีความสังเวช ท่านมีความสงสาร ท่านอยากจะให้เรารู้ ทุกคนอยากให้เรา รู้ เช่น หมอรักษาคณไช้ก็อยากให้เราหายทั้งนั้นแหละ ไม่อยากให้เราไข้เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่อยากให้เราไข้เสียชีวิตไป หมอทุกคนไม่อยากให้เราไข้ถึงแก่ชีวิตทั้งนั้นแหละ อยากให้เราหายทั้งนั้นแหละ แต่มันก็อยู่ในความร่วมมือของคนไช้ที่จะร่วมมือกับหมอรักษาโรคของตัวเอง ถ้าเราฟื้นฟูร่างกายอย่างไร ฟื้นฟูจิตใจให้เข้มแข็งอย่างไร มันทำขึ้นมามันก็พัฒนาได้

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ท่านพิจารณา ท่านเห็น ท่านสงสารทั้งนั้นแหละ ท่านอยากให้เราเป็นไป แต่มันจะเป็นไปหรือไม่เป็นไป กรรมเก่า-กรรมใหม่ไง ถ้ากรรมเก่า กรรมเก่าเกิดทิวฐิ เกิดมานะ เกิดความเห็นแก่ตัว เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ มันทำให้ตัวเองเสียหายทั้งนั้นแหละ มันทำให้ตัวเองเสียหายทั้งนั้นแหละ แต่มันเกิดทิวฐิมานะ มันก็คิดของมันอย่างนั้น

แต่ถ้าคนที่มีการกรรมเก่าเหมือนกัน แต่ทำกรรมดีมา ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเป็นครูบาอาจารย์ ท่านพูดสิ่งใดของท่านขึ้นมามันต้องมีเหตุมีผล ถ้าเราฟังแล้วมันขัดหู มันไม่สนใจเรา เราก็ลองพิสูจน์ดี ของเราเป็นอย่างนี้ ของท่านเป็นอย่างนั้น ของเราก็มีความเห็นของเรา ภาวนาแล้วก็ต้องมีความเห็นของเราเป็นธรรมค้ำใจใหม่ เราก็พิจารณาดี เอามาเทียบเคียงกันดี เราพิสูจน์ได้ เราจะไม่มีทิโพติพาย เราจะไม่มีชีว่าสิ่งนั้นถูกสิ่งนั้นผิดโดยที่เรายังไม่ได้พิจารณา เรายังไม่ได้พิจารณา เราไม่ได้ทดสอบเลย เราจะไปบอกว่าของเราถูก ของท่านผิดได้อย่างไร

นี่กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อๆ ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ถ้าไม่ให้เชื่อ พิสูจน์ดี พิสูจน์ดี การพิสูจน์ เราก็ทำได้นี้นา ท่านบอกอย่างนั้น ท่านบอกถึงวิธีการ ถ้าท่านไม่

เป็น ท่านบอกวิธีการได้อย่างไร ถ้าท่านไม่เป็น ท่านจะจูงเราได้อย่างไร ถ้าท่านจูงแล้วทำไมเราไม่ก้าวเดินตามล่ะ ทำไมเราไม่ทดสอบล่ะ เราต้องทดสอบสิ เราทดสอบขึ้นมา

พอทดสอบ เพราะเหตุผลที่มันสูงกว่า เหตุผลที่มันสูงกว่า สมมติที่มันดีกว่า ปัญญาที่มันลึกซึ้งกว่า เป็นภาวนามยปัญญา พอเราไปเจอสภาพแบบนั้น แล้วสิ่งที่มันหยาบกว่า สิ่งที่เราทำมา มันหยาบกว่า เราจะกลับมาที่หยาบกว่าใหม่ เราจะเห็นโทษของความผิดใหม่ เราจะเห็นโทษของความผิดทันทีเลยถ้าภาวนาเป็นนะ

แต่ถ้าภาวนาไม่เป็นมันก็ยืนกระต่ายขาเดียวอยู่นั้นแหละ “พุทธพจน์ ตรงกับคำรา” คำรามันเป็นสมบัติสาธารณะ ทุกคนจะมูมมองอย่างไร ทุกคนจะตีความอย่างไร แล้วแต่จริตนิสัยของคน แต่ถ้าเข้าไปถึงที่สุดอันเดียวกันแล้ว มันไม่ใช่การตีความ มันเป็นเรื่องจริง ความจริงมันเป็นปัจจัยตั้ง ความจริง ความรู้จำเพาะตน

“ถ้าความรู้จำเพาะตน มาพูดทำไม รู้จำเพาะตนก็พูดกันไม่ได้สิ”

ถ้ารู้จำเพาะตนพูดไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่เผยแพร่ธรรมไป รู้จำเพาะตนแต่มันพูดได้ รู้จำเพาะตนมันเทียบเคียงได้ รู้จำเพาะตน ธรรมสากลจุฬา เอตมมมงคลมุตตม ผู้รู้จริงกับผู้รู้จริงเขาพูดกันมันก็ต้องเป็นอันเดียวกัน

ผู้รู้จริงกับผู้รู้จอมปลอมมันก็คนละอันอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องจอมปลอม จอมปลอมจากกิเลสของเรา จอมปลอมจากมารของเรา ถ้าเราจะชำระมาร เราจะเอาความจริงของเรานะ ใจของเรา มีอวิชชาแน่นอน ไม่ต้องตีโพยตีพายไปโทษใครเลย เพราะการเกิด เกิดจากอวิชชา ในเมื่อมีการเวียนว่ายตายเกิด มีอวิชชาแน่นอนอยู่แล้ว ไม่ต้องไปตีโพยตีพาย ไม่ต้องไปเรียกร้องจากใครทั้งสิ้น มันเป็นเรื่องจริงของเรา มันเป็นเรื่องจริงกลางหัวใจของเรา

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ก่อนมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ฆ่ากิเลสมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม้ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา มันก็เป็นความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราทำดี ทำดี ทำให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้ามันจริงขึ้นมา มันพิสูจน์ได้ มันเป็นไปได้

มันเป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ เพราะคนเกิดมามีอำนาจวาสนา ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา เราจะ
ไม่ทำบุญของเราด้วยความจริงจังของเราอย่างนี้ ความจริงจังคือขวนขวาย ขวนขวายด้วยเจตนา
ทำด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สักแต่ทำ

สักแต่ทำใจ ที่ไหนก็ได้ ก็โยนทิ้งไปเลย ทำบุญทิ้งเหวๆ ทิ้งเหวไปมันก็ต้องพิจารณาของ
มันไป นี่เราทำของเราเพื่อความจริงของเราละ หัวใจของเราทำให้จริงของเรา เพื่อหัวใจของเรา
เอวัง